

Csont se lesz

PUBLICISZTIKA - ELSŐ OLDAL - LXVII. évfolyam, 6. szám, 2023. február 10.

„Csomagolok: műanyag vödör, sátorlap, honvédségi kanálkészlet, szerszámok, burkolóanyagok, szerelvények és hasonlók. Viszem magammal mind. Kórházba megyek, nem is először, tehát pontosan tudom, mire lesz szükség. Vödör azért kell, mert a kórterem plafonjáról folyton csöpög lefelé valami. Ez a valami – szagáról ítélve legalábbis – nem az égből jön, veteményeskertben direkt hasznos volna, éjjeliszekrény előtt kevésbé az, fölkel az ember, megcsúszik a trágyalétől síkos kövön, beveri a fejét a vaságy valamelyik szögletébe, annyi. Ezt kikerülendő vödörben fogjuk fel az áldást, a vödröt rendszeresen ürítjük, környezetünk messzemenően higiénikus lesz, ha nem is igazán szagtalan. (...) Elrakom a nagy svédkulcsot, a többit csak egy pillantással ellenőrzöm: tartalék biztosítékok, szögek, facsavarok, sósav, csemperagasztó, viharlámpa, zsineg, szekerce, gumicsizma, patkányméreg, túlélőkés, Neomagnol, gyertya, gyufa, rovarirtó, amire egy profi betegnek szüksége lehet, mind együtt van.”

A szöveget, amelyből a fentebbi idézet származik, huszonhét évvel ezelőtt írtam, 1996 májusában jelent meg ugyanitt, az első oldalon. Az ispotály, ahová bevonulni készülődtem, a Szabolcs utcai kórház volt, melyet a két világháború között Budapest egyik legrangosabb egészségügyi intézményeként tartottak számon, a fenti szöveg megjelenésekor pedig Haynal Imre Egészségtudományi Egyetem néven tisztelhattuk. 2007-ben megszűnt.